

Herdabrev för Livets söndag 2018

Kära systrar, kära bröder i Stockholms katolska stift!

Tredje söndagen i advent är glädjens söndag. ”Gläd er alltid i Herren. Än en gång vill jag säga: gläd er” (Fil 4:4). Vi får öppna vårt hjärta och lära oss att ta emot Guds glädje som han ger oss del av genom sin Son och hans evangelium. Tredje advent är också Livets söndag. Vi får glädja oss över att vi får ta emot livets gåva. Det är ingen självklarhet i vår sårade värld att vi har fått denna livets gåva. Så många människor förnekas rätten till liv genom krig, förföljelse, abort, dödsstraff etc. Vördnaden för livet och människans okränkbara värdighet som Guds avbild är ingen självklarhet. Därför behöver vi påminnas idag om livets gåva och göra allt vad vi kan för att denna ovillkorliga rätt till liv skall respekteras. Tyvärr är det många som har svårt att glädja sig över livets gåva. I vårt land är det varje år ungefär 1 500 människor som väljer att själva avsluta sitt liv. Vi är alla kallade att försöka hjälpa dem att finna mening och glädje i sitt liv. Att lyssna och vara nära dem som fastnat i livsleda och uppgivenhet är oerhört viktigt. Att förmedla den fulla glädje som bara Jesus kan ge är alla döptas stora uppgift.

Det är en tragedi och skam att så många barn inte får se dagens ljus. Som kristna är det vår uppgift att i tid och otid ge röst åt dem som inte har någon röst. Samtidigt är det också vår uppgift att vara nära och hjälpa dem som brottas med tanken på att göra abort. Det är vår plikt att ge dem den omsorg och konkreta hjälp som de kan behöva för att föda sitt barn. Tyvärr har det blivit tabu att ta upp temat abort till samtal i det offentliga rummet. Det innebär också att många som gjort abort känner sig dubbelt traumatiserade. Enligt gängse norm i vårt samhälle är abort bara en rutinåtgärd som sjukvården erbjuder, men många kämpar ändå i sitt inre med skuld och oro som de egentligen inte borde få känna. Samtidigt beskyller man kyrkan för att skuldbelägga dem som gör abort. Ändå är det bara kyrkan som kan erbjuda förlåtelse och helande av den inre smärtan. Kyrkan är en förlåtelsens institution. Ingen statlig eller kommunal instans kan erbjuda förlåtelse.

Glädjen över att bli förlåten och befrias från sin inre skuld och oro är något djupt befriande som varje människa borde få erfara. Det är en av kyrkans stora uppgifter att hjälpa människor att få ta emot denna nåd, inte minst genom försoningens sakrament. Gång på gång ser vi i evangeliet att Jesus vill förlåta oss syndare. Vi alla som tillhör Kristi kyrka är syndare i oändligt behov av Guds förlåtelse. Den sista tiden har vi blivit smärtsamt medvetna om denna sanning, när vi har hört om alla de präster som förgripit sig mot oskyldiga barn. Därför måste också kyrkan gå igenom en renings- och helgelseprocess just nu. Vi är alla kallade att be om Guds nåd och hjälp, framför allt för de offer som har utsatts för övergrepp. Men det berör oss alla i kyrkan och vi måste alla sträva efter att leva ett heligt liv, i trogen efterföljelse av Jesus.

Dag efter dag måste vi ställa den fråga som vi hörde tre gånger i dagens evangelium: ”Vad skall vi göra?” (Luk 3:10,12,14). Vi är alla kallade att översätta vördnaden för livets helighet

i handling. Den nödlidande och behövande människa som Gud skickar i vår väg, oavsett vem hon må vara, har rätt att i oss finna en kärleksfull och hjälpsam nästa. Eftersom vi tror på livets okränkbara värde, är vi också kallade att hjälpa människor att få leva ett värdigt liv. Det är inte bara de ofödda barnen, de kanske mest bortglömda i vår svenska situation, som vi måste respektera och värna om. De som är våra motståndare just därför att vi motsätter oss abort är vi också kallade att respektera och älska. Det är bara genom kärlek, bön och medkänsla som vi kan bryta ner motstånd och fientlighet.

Som kristna måste vi våga uttala ordet kyskhet som har blivit tabu eller har fått en mycket negativ klang. Vad menas då med kyskhet? Jo, att bruka vår sexualitet i enlighet med Guds bud och kyrkans lära. Det sexuella samlivet hör bara hemma i det livslånga äktenskapet mellan man och kvinna. Bara en sådan utsaga kan ge upphov till ett ramaskri. Ändå måste det sägas. Jag talade nyligen med en person som ville bli katolik och hade besökt mässan under ett helt år i en församling. Personen i fråga var helt sekulär, men sörjde över att man inte en enda gång tagit upp kyrkans syn på sexualitet i predikan. Själv var han ett offer för den s.k. fria sexualiteten. Något inom honom hade gått sönder. Så kan det bli när man redan i unga år påverkas, ja, hetsas att ge sig in i promiskuitet. Som kyrka måste vi ha modet att utöva normkritik mot denna gängse norm i vårt samhälle. Samtidigt är det kyrkans stora glädje att också i detta fall få förmedla den förlåtelse och barmhärtighet, som Jesus visade den ångerfulla syndare som tog sin tillflykt till honom.

”Var alltid uppmärksamma, mina älskade: också ni är Kristi lemmar, också ni är Kristi kropp”, skriver Augustinus. Dag efter dag får vi glädja oss över att vi är så djupt förenade med Kristus att vi tillhör hans kropp, kyrkan. Hela vårt liv, också vår kropp, helgas och förvandlas, genom vår tillhörighet till honom. Därför måste vi också bli alltmer angelägna att förmedla det glädjens budskap som evangeliet är. Gud föds till världen som ett litet barn för att visa sin solidaritet med varje barn, ofött eller fött. I varje barn, fött som ofött, får vi känna igen Jesusbarnet och vörda det. Så nära vill Gud komma oss genom att bli människa för vår frälsnings skull. Vi ber om Guds hjälp, så att vi kan känna igen hans enfödde Son i varje människa vi möter, speciellt i den som mest behöver oss.

Med min välsignelse och förbön,

Stockholm, Kristus Konungens högtid, den 25 november 2018

Kardinal Anders Arborelius OCD
Biskop av Stockholms katolska stift